

Sygnatura akt IV Ka 109/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski
Protokolant :	Przemysław Bąk

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2013 roku

sprawy **B. L.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 6 grudnia 2012 roku, sygnatura akt II K 1162/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymiar kary grzywny orzeczonej w stosunku do oskarżonego w miejsce 20 stawek dziennych po 40 złotych określa na 800 złotych;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 109/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem B. L. uznany został za winnego, że w dniu 20 sierpnia 2012 r. w W., woj. (...) prowadził samochód marki M. o nr rej. (...) w ruchu lądowym w stanie po użyciu alkoholu, którego wartość w wydychanym powietrzu nie przekraczała 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest popełnienia wykroczenia z art.,.87§1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzono oskarżonemu karę 20 stawek dziennych grzywny po określeniu wysokości jednej stawki na 40 złotych.

Nadto, w oparciu o art.87§3 k.w. orzeczono wobec sprawcy 6 miesięczny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator zarzucając :

I. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a to art.24§1 k.w. i art.87§1 k.w. polegającą na orzeczeniu wobec obwinionego za popełnione wykroczenie kary grzywny w wymiarze stawek dziennych i poprzez określenie wartości jednej stawki, podczas gdy zgodnie z art.24§1 k.w. za wykroczenie w przeciwieństwie do przestępstwa, orzeka się karę grzywny w określonej w ustawie wysokości, a nie w stawkach dziennych;

II. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art.366§1 k.p.k., art.167 k.p.k. oraz art.5§2 k.p.k., poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności dotyczących popełnionego przez B. L. czynu i zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu wobec zaistnienia wątpliwości oraz nieuzasadnione powołanie się na określoną w art.5§2 k.p.k. zasadę rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, podczas gdy przeprowadzenie dowodu z urzędu w postaci opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej, jak i opinii biegłego z zakresu budowy i działania urządzeń pomiarowych w celu zweryfikowania dokonanych przez Policję pomiarów na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, w szczególności zweryfikowania pomiaru drugiego, dokonanego o godzinie 8:48, który wykazał zawartość 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pozwoliłoby na wszechstronne wyjaśnienie okoliczności niniejszej sprawy i pozwoliłoby na wyjaśnienie zaistniałych wątpliwości co do stanu nietrzeźwości oskarżonego i ustalenie, iż czyn wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art.178a§1 k.k.

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

I tak, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe precyzyjnie i przekonująco uzasadnił.

By nie powtarzać zatem wszelkich podniesionych, trafnych argumentów Sądu I instancji dotyczących przyjętej wobec oskarżonego kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu należy jedynie, odnosząc się do szczegółowych zarzutów apelacji, stwierdzić, iż oczywiście słusznie Sąd Rejonowy odwołał się do zasady wyrażonej w art.5§2kpk, tłumacząc zaistniałe w sprawie wątpliwości na korzyść B. L..

Taką wątpliwością była niewątpliwie faktyczna zawartość alkoholu we krwi oskarżonego.

Badanie przeprowadzone przez policjantów (k2) za pomocą alcosensora IV wykazało tendencję wzrostową, przy czym w żadnym momencie nie przekroczyło 0,26 mg/dm³ wydychanego powietrza. Tak więc zaledwie o 0,01 mg/dm³ przekroczony został tzw. próg nietrzeźwości. W konsekwencji Sąd I instancji trafnie zdecydował o ustaleniu czy użyte urządzenie elektroniczne jest w pełni precyzyjne, czy też może w jego działaniu pojawić się błąd, a jeśli tak to jak duży.

Na to zagadnienie odpowiedział Naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego w W. (k.40), informując, że granica omawianego błędu to 0,01 mg/l. To wystarczyło, a wręcz nakazało przyjęcie, iż być może w rzeczywistości najwyższa istniejąca u sprawcy zawartość alkoholu to 0,25 mg/dm³ wydychanego powietrza, a zatem jego czyn stanowił jeszcze wykroczenie z art.87§1 k.w., nie zaś przestępstwo z art.178a§1 k.k. (por. art.115§16 pkt. 2 k.k.).

W omawianym kontekście zdumienie budzić musi twierdzenie oskarżyciela, iż Sąd I instancji winien przeprowadzić badania retrospektywne przy pomocy biegłego medyka sądowego. Takowe miałyby sens, gdyby w ogóle nie przeprowadzono stosownego badania lub też gdyby urządzenie elektroniczne wskazało zdecydowanie za małe lub za duże stężenie alkoholu we krwi badanego. Widocznym jednak jest, iż błąd w postulowanych badaniach retrospektywnych mierzony jest nie w setnych promila lecz w dziesiątych i medyk sądowy nie jest w stanie ocenić, czy we krwi oskarżonego było maksymalnie 0,25 mg/litr, czy też 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Z uwagi już tylko na powyższe – apelacja prokuratora co do przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu jest oczywiście chybiona.

Rację ma natomiast oskarżyciel, iż grzywnę za wykroczenie określa w k.w. wymierza się kwotowo (por. art.24§1 k.w. i art.87§1 k.w.) nie zaś w stawkach dziennych, jak to uczynił Sąd Rejonowy i dlatego dokonano stosownej „korekty” orzekając w miejsce 20 stawek dziennych grzywny po 40 złotych – grzywnę w kwocie 800 złotych.

dzk